

tem sue sententia facere pendente appellatione à jure prohibita, cui derulerat; necessariò requiritur partis appellatio, seu alia quævis contradic̄tio, resistentia, & repugnatio, secus si non contradicat appellans, nec repugnat; quia tunc judex eo proprio motu afflueret, non querit jurisdictiōnem, quam à se per delationem etiam injustum abdicavit ex supradic̄tis; debet inferi causa gravaminis, ut appellatio admittatur, quia ab hujusmodi interlocutoria non appellatio nisi ratione gravaminis, ac ideo non gravatus à judice non appellat, quasi dixerint, quod justitia appellatione à delatione, penderet à suo primo mobili, scilicet an delatum sit appellatione, de jure non deferenda, vel an ei judex deferre tenebatur, ut in hoc ultimo casu tanquam non gravatus non appelleret appellatus.

Et insuper quoniam hoc privilegium, hæc utilitas hic favor à jure concessus exequendi sententiam, pro me latam non obstante appellatione, imò ea pendente ex adverso interjecta, non expeditatis tribus conformibus; ut minimè deferatur, atque ejus executio miximi quidem momenti est, & judicia hanc prærogativam habentia, longe uberiora commodioraque considerantur, alii tamen eis, ut firmam. Cœpol. cauel. 8.1. quando quis. Negulent, in tract. de pignorib. part. ult. memb. ult. num. 2.6. Gomez in §. item Serviana num. 3.6. inst. de actib. Roland à Valle cons. 14. num. 2. lib. 1. Menoc. de adipiscen. pos. rem. 3. n. 7. Natt. cons. 3. 2. à n. 2. & supra dicunturque appellatio beneficium juris, secundum Ander. Gall. tract. arres. cap. 11. n. 19. fol. anib. 3.8. & sic haec summa utilitas hocque beneficio, & privilegio jure communī inducto, privando judex per delationem appellationis, injustum est gravamen, justa que appellatio, quia à privante beneficio juris communis legitima judicatur, l. 1. §. si quis tutor ff quando appellandum sit, l. excusationes. C. de excus. tutorum, l. 6. quis provocatio, C. de appell. diximus supra cap. precedenti à num. 4.6. comprobant etiam quæ infra 4. part. cap. 7. à num. 10. & seqq.

Et quia eo ipso justificata censetur appellatio, quæ gravamen verificatur, constatque per scolas allegationes juris, puta, appellatio à sequestratione fienda, quæ est prohibita, constat siquidem de veritate gravaminis juris dispositione, & ejus præsumptione, & ideo statim dicitur justificata appellatio, nisi per adversarium contrarium probetur, ita Bal. in l. majoribus. C. de his quibus ut indig. Innocent. in c. 2. in fin. de oper. nov. numia. Imol. in cap. interposita col. 2. de appell. & ibi latè prosequitur hunc articulum Philip. Franc. col. 3. per totam, & faciunt à contrario sensu omnia, quæ supra cap. precedenti adduximus, ut à refectione appellationis 38 emissis in casu à jure prohibito appellationi, tanquam minus justa, minime legitimæ, deferendum non esset, secus quando rejicitur in casu appellabili, & à jure permisso, & sic similiter idem venit dicendum in nostro casu, ut ab admissione, & delatione appellationis interposita à sententia inappellabilis sui natura, in qua jure prohibente, appellatio sit tanquam legitimæ deferendum, secus quando deferuntur appellationi jure deferenda, siquidem idem operatur oppositum in opposito, quod propositum in proposito, & in hoc consistit differentia inter hoc caput, & caput superius, quia in illo tantum agitur de appellatione interposita à denegata delatione in casibus vel prohibitis, vel permisis à jure; hic autem è converso, nempe, de appellatione à delatione in casibus prohibitis, vel permisis, pro quo omnino vide plurimas doctrinas, & authoritates, quas apposuitus cap. precedenti, quæ quidem mirabiliter concordant presentis questionis resolutioni.

Ultimò (& quod hunc articulum declarare & comprehendere videtur) facit, quoniam etiā sententia interlocutoria, per quam finitur judicis officium, ac jurisdictio, ut puta si judex se incompetenter declaravit aut non esse procedendum ad ulteriora obstantibus exceptio-

ceptionibus, vel quia absolvit partem ab observatione judicii, vel appellationem esse desertam: his enim casibus, cum per hujusmodi interlocutoriam desinet esse judex, & finitur ejus jurisdictio, nec poterit reassumere, nec amplius sententiam revocare, text. est elegans in c. significantibus, de off. legat ojndex eod. tit. lib. u. l. dicere ff. de arbitris Petrus de Bellaperti. in repetitione l. 2. circa med. fol. 1.5. vers. extra hoc quaro nū quid judex, §. si quis in jūs vocatus non ierit. B. & cæteri in l. quod jussit, ff. de re jud. idem in d. 1. dicere Bal. in l. eleganter, §. si quis post col. penult. ff. de condicione indebit. L. arbit. col. fin. qui satia. cogan. & in l. si ut proponit, 1. & in l. si preses C. quomodo & quando judex, & in l. penul. ff. de past. & in c. notri col. 1. de electione recent. in Alphabeto, in verbo interlocutoria. Angel. in l. 1. C. sententiam recind. non poss. Imol. in l. quidam consultabant, ff. de re jud. Angel. con. 2.20. in civitate col. 2. Confer. in singulari, incipit sententia in 5. Rota decis. 8.6. si à pronuntiatione in novis, Aufre, quest. 1.8.4. in decis. T. vols. Henric. Bohi. in c. in literis col. 2. de off. delegati. Lanfr. in repet. c. quoniam contra in verb. interlocutiones col. 1.0. de probat. Alexand. consil. 7.1. videatur col. penult. in 5. volum. Paul. Catr. consil. 1.8.1. in causa ita col. 2. in 1. volum. Salicet. in l. post sententiam col. 3. C. de sent. & interloc. Socin. in l. arbitrio col. 1. ff. qui satia cog. Domin. in cap. judex col. 1. de off. deleg. lib. 6. sequitur latè Philip. Franc. in c. cum cessante col. 4. in fin. cum duabus seqq. vers. secundo limit. de appell.

Cui convenit, quod si judex qui inhibuit, inhibitionem revocaverit, si ab hujusmodi revocationis sententia facerit appellatio interposita, poterit suam revocationem inhibitionis iterum revocare, tenet Philip. Franc. in d. cum teneamur, n. 2.4. de appell. Lancelot. de attent. 2. p. cap. 10. lim. 2. n. 18. Federic. de Senis concil 93. per tot. cajus doctrinæ reddunt omnes elegans videendum exemplum.

Et nota, quod delegatus per hujusmodi appellationis delationem non amittit radicitus jurisdictiōnem, nec penitus exipiat, sed dumtaxat ejus actus, & exercitium; habitum tamē, & potentiam retinet, quod probatur, nam si judex superior repetit injustum, aut frivolum appellationem, ad eundem etiam remittit, juxta cap. cum appell. frivol. de appell. lib. 6. quod remissionem facere non potuisse judici à quo, si non habet habitu jurisdictiōnem nisi de novo aliam illi concederet, quod est falsum, quia alia non conceditur, ut dicit notabiliter, & plenè Socin. consil. 2.0. adunde in 4. vol. Roman. consil. 3.1. ut declarationem. Rebuff. in l. quod jussi n. 8.3. ad fin. latè optimè post plures alios ab eo citatos, prosequitur Philip. Franc. in c. cum cessante col. 6. vers. secundo adverte, usque ad finem, & cap. cum appell. frivolis. de appell. lib. 6.

Ex quibus, & ilia elici potest in hoc articulo conclusio, ut judex qui detulerit appellationi à jure prohibita minus licet, aut alteri non deferenda cum à se omnem quoad exercitium datum abdicavit jurisdictiōnem; non poterit mox seu facto proprio delationem revocando & reassumendo jurisdictiōnem, ad executionem, & alteriora procedere, sed dumtaxat mediante contradictione, & appellatione partis appellatæ, coi interest non deferri, cui ut justæ, & legitimæ ab hujusmodi inusta delatione interjectæ si non detulerit judex, vim facere declarabitur, vel propriè tertium genus dandum, nempe, que reassumendo la jurisdictiōnem, y reponiendo lo hecho no haze fuerç, y no lo haviendo lo haze, &c.

Secunda deducitur in super ex supradic̄tis conclusio, ut cum deficiente contradictione, & appellatione partis appellata per delationem etiam injustum appellationis, omnem à se judex abdicaverit jurisdictiōnem non potest revocando delationem, ad executionem ulterius procedere, nec iterum reassumere jurisdictiōnem, poterit pars, cuius appellationi est delatum, iterum appellata ab hujusmodi delationis revocatione, scilicet & reassumptione jurisdictiōnis, ejusque processu (nempe deficiente contradictione partis appellata à delatione, ut dictum est,) quia cum hoc casu

careat.

44 Et isthac de delegato declaratio est intelligenda in delegato, dato principaliter ad aliquam causam, seu appellationem, iecus si accessoriæ datus fuerit, ut puta executor gratia, quoniam iste etiam pronuntiaret se non executorem, non per hoc finietur sua jurisdictio, imò posset interlocutoriam hanc revocare, juxta text. in c. dilectus el. 3. de proband. Domini. in cap. si super gratia de off. deleg. l. 6. glori. in c. si tolli. de concess. prob. quia ex quo principalis durat gratia per illum accessorium pronuntiationis non potuit auferri jus partis, Felin. in cap. qualiter, col. 6. de accusat. Salicet. in l. post sententiam, C. de senten. col. 3. vers. quaro de quodam tertio. Alexand. in l. quod jussi n. 2.8. Rebuff. ibi num. 107. ubi ex hoc inferr. quod si incidat in aliqua causa articulus filiationis, in quo causa matrimonij discutienda sit, & laicus judex ob hoc causam judici Ecclesiastico remittat,

45 46 47 secundum & reassumptione jurisdictiōnis, ejusque processu (nempe deficiente contradictione partis appellata à delatione, ut dictum est,) quia cum hoc casu careat.

caret penitus jurisdictione judex emnia ab eo gesta sunt nulla ipso jure, innovata, & attentata, ex afflīct. Contar. Rota decis. & cæteris superius citatis, ac per consequens non sunt executioni mandanda, nec permittenda, & appellatio iusta & valida, & ut tali deferrendum, ex iis quæ nos latè suprà hac 3. p. cap. 9. & l. 4. §. condemnatum, ff. de re jud. quia tunc ratio appellandi in promtu esse censetur.

56 Quibus sic suppositis facilis patet exitus ad ea que sursum in contrarium adduximus, & non primum, cui respondeatur verum esse omnino motu & facto proprio judicem qui detulit etiam iniustæ, non posse delationem revocare nec reassumere jurisdictionem, nec ad ulteriora procedere, cum sibi oblitus penitus jurisdictionis defectus; fecus autem data contradictione, & appellatio partis appellata, in cuius prejudicium appellatio detulerit ex Afflīct. Cæsar Contar. & ex d. Rot. decis. & aliis doctrinis huculæ causis, quas non repeto. Alterum autem quod ibi diximus, ad finem ut etiam de consensu partium non possit facere hanc revocationem, scias quod ad illud tendit, scilicet, quia disputant Doctores an judex qui detulit appellatio ab aliqua interlocutoria, poterit illam revocare integra, etiam de consenso partium, in quo hinc inde multa varie deducuntur. Sed veritas est, hoc eas, ut de partium consensu recte possit tam ordinarius, quæ n. delegatus revocare gravamen, & interlocutoriam, ut exactè disputans resolvit post alios Rebūf. in l. quod jussit n. 8 i. usque ad n. 8 4. vel etiam de permisso ac consensu partis, qui à gravamine appellavit, latè Philip. Franc. in d. o. cum ceſante, col. 6. in princ. verb. secundo ad verte, & idem in c. cum appellatioibus, §. si vero, n. 5. cum seqq. de appellat. lib. 6.

Nec obstat alterum fundamentum contrarium, quo dicebatur, quod quando judex appellatio minus justæ, minus legitima, & jure prohibita, detulit, poterit nihilominus ad executionem devenire ex Doctribus ibi citatis, quibus quidem potest pariter responderi, ut procedant; quando pars, cuius interest, appellavit à delatione hac injusta ex jam dictis. Secus autem, si non appellarit, cum caret omnino jurisdictione, nec poterit actum jurisdictionale exercere, & ut signatim respondeamus, dico quod nullus recte respondet Prosp. Farin. in prat. eri quest. 101. n. 07. tom. 3. quem testif. Bajar. ad Garum quest. 94. n. 4. dicens quod Bos. loquitur contra communem Doctorum (de qua nos in princ. hujus cap.) affirmanter oppositum, in d. judicem postquam detulerit appellatio non deferendæ, non posse suam sententiam exequi, à qua non esse redditum.

60 Minus obstat Menoch. d. n. 863. quia nihil in comprobationem adducit, nec firmat in ea doctrina pedes suos, dum dicit opinor, ex sola delatione nihil effici posse: quia si expressum executionem judex iste, qui legis minister, non autem supra legem est, impedire non potest, minus tacite deferendo appellatio, erit tamen (inquit ille) cogitandum, ne novam nimis opiniōnem adferre videat, &c. & quando resolutivè dixisset, obstat ei communis Doctorum resolutionis, de qua in princ.

Et minus obstat dicta Rota decisio 58. alias 412. se appellatur in novis. ibi adducta, quis ei eleganter, & ad propositum respondet Lancelot. Robert. de attent. 2. p. cap. 1. limit. 6. num. 41. ut procedat quando cum admissione judicis de facto concurrat etiam tacitus consensus, & non contradicatio ipsius appellati, quæ contradicatio non erat in d. decis. à qua iterum Rota Moderna recedit, ut patet ex recollectis Acoramb. det. 53. incipit licet. Rot. ut notat ibi Lancelot. à num. 18. quibus remanet satisfacta contraria.

61 Pro hujus articuli perfectione illud est notandum, quod si Vicarius Episcopi de causa cognoscens detu-

lit appellatio, non potest per Episcopum revocare delationem quoniam cum ex supradictis ipsiusmodi judec non possit, etiam te integræ delationem à se factam revocare, ergo nec poterit Episcopus, cum sit idem tribunal & idem consistorium cum Vicario. c. Rom. in princ. de appell. lib. 6. optimè probat Philip. Franc. in d. o. cum appellat. §. si vero sub num. 6 eodem sit. Bertach. in report. in verb. Episcopus, circa medium vers. 94. ad quem locum se referit etiam in verbo appellatio admittitur, vers. duodecim.

62 Quid autem sit dicendum, quando appellatio à sententia lata à duobus judicibus, quorum unus decedit appellatio, alter non, sic, quod si iste ante quam illas judec deferat, voluerit suam delationem revocare; poterit, & non obstante ab illo facta delatione, revocationis actus valet & tenet, ut est dictum notabile Angeli & Bai. in l. si cum dorem §. eo temp. ff. solut. matri. quos ibi refert & sequitur Alex. num. 3. alios alegans, ubi etiam Laucel. de attent. 2. p. cap. 12. lim. 1. n. 88.

63 Quid autem sit dicendum in duobus judicibus delegatis, quorum alter decedit, alter non, quod possit deferens sententia, nemo dubitat, sed manente in sua voluntate, an alter possit procedere ad ulteriora, & an eum deferens decideret in pediat, plures casus distinguunt, & opumè post plures alios quos citat Philip. Franc. in d. o. cum ceſante, col. 6. in princ. verb. secundo ad verte, & idem in c. cum appellatioibus, §. si vero, n. 5. cum seqg. de appellat. lib. 6.

64 Nec obstat alterum fundamentum contrarium, quo dicebatur, quod quando judex appellatio minus justæ, minus legitima, & jure prohibita, detulit, poterit nihilominus ad executionem devenire ex Doctribus ibi citatis, quibus quidem potest pariter responderi, ut procedant; quando pars, cuius interest, appellavit à delatione hac injusta ex jam dictis. Secus autem, si non appellarit, cum caret omnino jurisdictione, nec poterit actum jurisdictionale exercere, & ut signatim respondeamus, dico quod nullus recte respondet Prosp. Farin. in prat. eri quest. 101. n. 07. tom. 3. quem testif. Bajar. ad Garum quest. 94. n. 4. dicens quod Bos. loquitur contra communem Doctorum (de qua nos in princ. hujus cap.) affirmanter oppositum, in d. judicem postquam detulerit appellatio non deferendæ, non posse suam sententiam exequi, à qua non esse redditum.

65 Difficultas autem, an alter, qui non detulit, possit solus procedere, quam ut dissolvat, consule supradictos Doctores quid autem quando sunt judices ordinarii partis, vel etiam dispare numero, Card. in clem. 1. q. 2. 5. 26. & 27. de aolo & contum. Burig. & Immol. in c. quoad consultationem, de re jud. Bertach. verb. appellat. admissus vers. 18. aempsit additionibus.

66 Ad quem judicem spectet cognitio, an appellatio sit deferendum, vel non latissime multa elegantia consilii Scaccia de appell. quest. 1. art. 1. per totum fol. 116. Cogitatis autem an appellatio sit admittenda, vel an fuerit appellatum iura terminum, vel non appellatio sit legitima, an sit nulla, an deserta, & similia, ad quem spectet cognitio, an ad judicem à quo, an potius ad judicem ad quem multa securi dignissima, post alios confessi Scaccia videtur ubi proximè, & qualib. 11. art. 2. per tot. fol. 118. quibus locis multa alia videre poteris, quæ materialis delationis attingunt, ad quem te libenter remitto scriptis contentus.

67 Circa inspectionem autem illius, quod ultimo loco nostri capituli apposuitur, an sententia lata pro delatione appellatiois appellatioi interjectæ non deferens judex Ecclesiasticus vim faciat, & prius ut sententia tractemus quis eam sit latus, cognoscamus, an scilicet judex à quo, an judex ad quem, in qua solvent à doctribus duo casus constitui; aut appellans nunquam adiut judicem ad quem, & sic quando delatio causata est ex non ejus prosecutione, siquidem nunquam adiut est judex ad quem, nec ullus est actus caram eo factus cum quidem ad id teneatur intra terminum a jure vel judice sibi ad prosequendum præsumit, de quo fide dignas, solempnesque literas, jussus

jussus à judice, à quo appellans tenetur exhibere, quemadmodum superiorum adierit, aut de legitimo impedimento docere; quod si non fecerit, tunc judex à quo pronuntiat appellacionem esse desertam.

70 Aut vero constitit, & docuit appellans adiisse superiorem, & sic quando judex ad quem fuit aditus, cum appellatio sit coram eo introducta, tunc ipse, non judex à quo, super desertione pronuntiabit; ita notabiliter distinguit Philip. Franc. in cap. ex ratione n. 19 vers. circa septimum de appellat. Felin. in cap. ex parte el 2. col. penult. de rescript. III. in l. tale pactum, §. qui provocavit, ff. de part. n. 1. Marant. in specul. 5. p. xii. de appell. n. 189. Didac. Perez in l. 2. tit. 16. lib. 3. ordin. glos verb. fin. que firme. Azeved. in l. 11. tit. 18 l. 4. recop. & idem Azeved. in l. 16. tit. 17. n. 4. ad fin. eodem lib. 4. Paz in prax. 6. p. cap. 1. n. 7. optimè Parlat. lib. 2. rerum quotid. c. fin. 1. p. §. 1. n. 1. sequitur Amad. Rodriguez in tract. de execut. c. 1. n. 10. Et hinc est quod licet appellans transferat acta ad superiorum judicem, & nisi intra legitima tempora à jure præstituta, citari fecerit adversarium, non excusat desertione, ut per Bald. in l. fin. §. illud. num. 11. C. de tempor. appell. Felin. in c. illud. de prescript. n. 10. Parlad. notat ubi proximè n. 8. & tamen bene sufficit ad hoc, ut de tali desertione superioris cognoscatur, cum iam sit aditus ex supradictis, quod sequitur post alios novissime Seccia ubi proximè d. art. 2. per totum & latius q. 11. art. 5. à n. 15. 1. cum seqg. & suprà a principio.

71 73 Et ad hujusmodi pronuntiationem, & declarationem siendam, appellacionem desertam esse, debet quilibet judex causa cognitionem saltu summarissimam adhibere & per consequens præcedente partis appellantis citatione, nam postquam pars appellata comparuerit coram judice, petendo sententia executionem, cum per desertionem sit translata in reo judicatum, l. quoniam nonnulli, l. si contra C. de appell. clem. scit de appell. judex ante quam exequatur, debet citare partem ad dicendum, quare executioni sententia mandanda non sit, quia causa cognitionis & citatio necessariò requiritur, & cum posset pars, de legitimo impedimento ducere et sibi secundus annus concedatur, & impediatur executio, juxta d. clem. scit, & iura vulgaria hujus doctrinae & opinionis sunt Authores, Maranth. de ord. jud. 6. p. tit. de appellat. à num. 2 3. & suprà qui præ se allegat B. in l. 1. in fin. ff. nihil nova appell. pend. Alex. in l. præs. col. fin. ff. de re jud. Abb. in c. ex ratione col. fin. de appell. quos ita tenere affirmat, & quod debet pars citari, idem tenuisse (testatur Bal. in d. l. si contra, idem Bal. in l. 2. in fin. Cod. de tempor. appell. ubi dicit, esse ibi text. ad hoc meliorem de jure, Philip. Franc. in c. ex ratione col. 14. vers. quarto queritur, quos omnes ad hoc ipse Marant. citat; idem etiam tenet latè probans eleganter Didac. Perez in l. 3. tit. 16. l. 3. ordin. verb. facta Felin. in c. ex ratione n. 9. Lanfran. decis. 465. incipit index Pax in prax. 6. p. tom. c. 1. n. 7. & hanc opinionem communem esse testatur D. Padill. in l. 1. C. de juris & facti ignorans. n. 16. quem sequitur & recepta præx affirms Parlad. lib. 2. rerum quotid. cap. fin. 1. p. 5. 1. sub num. 8. & 9. veriore & receptione dicit Amad. Rodr. de execut. cap. 1. num. 7. ut scilicet, aliter quam parte citata, & causa cogniti facta super desertione appellacionis à judice declaratione, non sit sententia exequenda, licet plurimos contrarium opinionem tenentes refut. & sequitur Lancelot. 2. p. 6. ampliat. 1. n. 3. 4. licet aliqui ibi per eum citati nostram probant sententiam.

72 74 75 Et ad hujusmodi pronuntiationem, & declarationem siendam, appellacionem desertam esse, debet quilibet judex causa cognitionem saltu summarissimam adhibere & per consequens præcedente partis appellantis citatione, nam postquam pars appellata comparuerit coram judice, petendo sententia executionem, cum per desertionem sit translata in reo judicatum, l. quoniam nonnulli, l. si contra C. de appell. clem. scit de appell. judex ante quam exequatur, debet citare partem ad dicendum, quare executioni sententia mandanda non sit, quia causa cognitionis & citatio necessariò requiritur, & cum posset pars, de legitimo impedimento ducere et sibi secundus annus concedatur, & impediatur executio, juxta d. clem. scit, & iura vulgaria hujus doctrinae & opinionis sunt Authores, Maranth. de ord. jud. 6. p. tit. de appellat. à num. 2 3. & suprà qui præ se allegat B. in l. 1. in fin. ff. nihil nova appell. pend. Alex. in l. præs. col. fin. ff. de re jud. Abb. in c. ex ratione col. fin. de appell. quos ita tenere affirmat, & quod debet pars citari, idem tenuisse (testatur Bal. in d. l. si contra, idem Bal. in l. 2. in fin. Cod. de tempor. appell. ubi dicit, esse ibi text. ad hoc meliorem de jure, Philip. Franc. in c. ex ratione de appell. Marant. in specul. iii. de appellat. n. 190. Lanfr. in cap. quoniam contra n. 114. de probat. dicescentes à sententia interlocutoria, qua pronuntiat appellacionem à diffinitiva seu interlocutoria, esse desertam, appellacioni interjecta esse, ut licet, deferendum, quorum potissimum est ratio, quod quamvis sit interlocutoria, tamen habet vim diffinitivæ.

76 77 78 Hinc corripendum est Aloys. Rice. qui cum Angelo, Franc. & Bald. contrarium sequitur fuit, delationem nempe desertionis esse necessariam, ex quibus damnationibus motus, quibus omnibus satisfit, quod cum pronuntiationem, sive facitam per expeditionem executorialium, sive expressam, debet procedere partis citatio, & ejus citationum examinatio (ut super diximus) omnia per eundem Riccius considerata evanescunt. Riccius autem suam tenet opinionem in pract. d. 2. p. decis. 506. sub tit. de appell. fol. 537.

Igitur à sententia interlocutoria, qua de per se & dumtaxat declarat judex, desertam appellacionem, vel in ea simul executoriales victori dari, decernit, & nisi appellacioni interpositæ deferat judex, violentiam facere dicatur, restat videre. In quo articulo reperio Philip. Franc. in c. ex ratione de appell. Marant. in specul. iii. de appellat. n. 190. Lanfr. in cap. quoniam contra n. 114. de probat. dicescentes à sententia interlocutoria, qua pronuntiat appellacionem à diffinitiva seu interlocutoria, esse desertam, appellacioni interjecta esse, ut licet, deferendum, quorum potissimum est ratio, quod quamvis sit interlocutoria, tamen habet vim diffinitivæ.

79 Sed contrarium sententiam, in d. ab hac pronuntiatione appellacioni deferendum non esse, longè verius probavit contra eos Parlad. lib. 2. rerum quotid. cap. fin. 1. p. §. n. 11. & ante eum Didac. Perez in l. 3. tit. 16. lib. 3. ordinament. gl. verbo facta à n. 1. vers. alli. taraen. sequitur Amad. Rodriguez. ubi suprà d. c. 1. n. 12.

80 Pro quibus faciunt plura jura. Primo text. in l. quoniam nonnulli, ibi, placuit ut si intra dies solemnitatis prestitos, ad facienda haec, appellatoris cura defuerit, deserta ab eo provocatio existimat, inquit debitis